

Popoludnie v parku

Pani Mária a pani Katarína sa často stretávajú v parku. Obe sú ešte mladé babky a chodia sem so svojimi vnučkami. Jedna má osemmesačnú, druhá desaťmesačnú. Zatiaľ čo sa dievčatká hrajú v kočíkoch, tieto dve priateľky sa rozprávajú o svojich rodinách, o výdavkoch na živobytie a najnovšej móde. Najviac času však venujú téme svojich vnučiek.

Mária: „Všimla si si, koľko starých rodičov je v parku? Zdá sa, že práve my babky, sme riešením pre zamestnaných a zaneprázdnených rodičov... Syn s manželkou odcestovali na mesiac na služobnú cestu a ja som rada, že im môžem takto pomôcť, nech si len užijú život, kým sú ešte mladí. Pokiaľ má toto moje zlatičko svoju babku, môžu si dovoliť byť z domu preč tak dlho, ako len potrebujú.“

Katarína: „No, moja dcéra s manželom teda na služobnej ceste nie sú. Ja túto malú nezbedničku nemám iba občas, musím s ňou tráviť každý deň. Nezastaví sa, ani len na minútku. A hrozím sa chvíle, keď začne chodiť. Ja už nie som taká mladá babka ako ty. A keď sa vrátim domov, dcéra ma začne zasypávať otázkami ako: „*Dala si jej fľašu načas? Nechala si ju pohrať sa na podlahe? Dávala si ju spať ako som ti povedala, vieš že mi záleží na jej pravidelnom režime? Vrátili ste sa včas, aby si ju mohla uložiť?*“ „Vieš Majka, to je neskutočné, ako tieto supermamy majú všetko načasované a naplánované. Ale keďže som väčšinou s tým dieťaťom ja, nechám ju robiť si čo chce, kedykoľvek je to len možné. Ešte bude času a času dávať jej lekcie, keď príde trošku k rozumu. Chce spať? Nech si len pospí! Je hladná? Treba jej dať jesť! Na čase predsa nezáleží! A ani to prebaľovanie nie je problém s týmito ultrasavými plienkami. Môžeš ich nechať aj celé hodiny a dieťa zostane suché...“

Mária: „Ja ti neviem Katka, v mojom prípade je to trochu iné. Je to predsa len moja nevesta. Takže sa veľmi snažím vyhnúť konfliktom. Veď koniec koncov, je to ich dieťa. A deti nie sú len nejakým doplnkom manželstva, sú to hlavne a predovšetkým deti svojich rodičov, a nie starých rodičov. Snažím sa vyhýbať sa stretom a nechávam ich vychovávať si svoje dieťa. Je to ich, nie moja zodpovednosť.“

Katarína: „Dobre Majka, ale musíš si uvedomiť, že dnes výchova nie je teoretických poznatkoch. Najdôležitejšie je to, že dieťa cíti tvoju lásku, keď si s ním. Som si istá, že knihy o rodičovstve síce môžu niektorým ľuďom pomôcť, ale ja ich až tak vážne neberiem. Svojej vnučke chcem dať všetko z lásky, a k tomu nepotrebujem nejaké pravidlá a harmonogramy. Niekedy, keď v noci plače a mladí nie sú doma, prinesiem ju k sebe do postele. Ja už tak veľa spať nepotrebujem a takto nám je spolu fajn. Je taká šťastná so svojou babkou!“

Obe ženy potom pozbierali hračky zo zeme, zodvihli cumlík, ktorý vypadol Kataríninej vnučke a dali jej ho späť. Obďaleč stojaca opatrovatelka dala po zadku jeden a pol

ročnému dieťaťu, ktoré mala v starostlivosti, za to, že skočilo do fontány.

„To je hrozné. Niektoré mamy nemajú srdce! Ako môžu zveriť svoje deti hocijakej opatrovatelke!“ - povzdychla si Katarína a pohľadila svoju vnučku.

2
